

Πάμε μια βόλτα με την Κατερίνα

Μπήκε το καλοκαίρι. Ο καιρός είναι άστατος. Έβγαλε σύννεφα, φυσάει αέρας, ο θεός χαλάει τον κόσμο, η δυνατή νεροποντή γίνεται χαλάζι, κατακλυσμός, οι δρόμοι έγιναν χείμαρροι, όλοι τρέχουν να σωθούν στα πεζοδρόμια, σε μαγαζιά...

Κι όμως, μια γυναίκα βγήκε τώρα δα ξεκάлтσωτη στους δρόμους, σφυρίζει στους άντρες, πετάει πέτρες στα περιπολικά, πλατσουρίζει στα νερά, σκαρφαλώνει και αράζει σαν σκίουρος στα δέντρα, ανάβει τσιγάρο από τις αστραπές...

Είναι επικίνδυνη και είναι όμορφη, όμορφη, όμορφη... τη λένε Σοφία, Βίκυ, Μαρία, Ολια, Νίκη, Άννα, Έφη, Αργυρώ

Προκάλεσε με πάθος τη ζωή, ασέβησε στους νόμους. Έβλεπε μακριά, αλλά έχασε τα κοντινά. Τώρα πληρώνει με ντροπή. Διαβαίνει ανάμεσά μας τυφλή. Δεν θέλει ή δεν μπορεί να δεχτεί την αγάπη.

Είναι ένας βλάκας. Δίνει όλα της τα υπάρχοντα. Τα βλέπει όλα από την καλή. Αγαπάει και τους δολοφόνους και ρωτάει: Τι είναι ο καταδότης, τι είναι η ζωή, τι ο θάνατος, τι η σχιζοφρένεια, τι ο δικαστής, τι το επιχείρημα και τι η αντοχή.

Και πάει ν' αγοράσει μια μεγάλη μπλε ομπρέλα όλο τρύπες, για να μας χωράει όλους.

Και να, έφτασε κοντά στο σπίτι της μέσα από στενούς δρόμους. Τα σπίτια είναι κολλητά όπως κολλητά ζούνε οι άνθρωποι. Πολλοί μπαίνουν στο σπίτι της και τρώνε το ίδιο φαί. Όμως τώρα φεύγουν και άφησαν πίσω τους άπλυτα τα πιάτα, ο νεροχύτης είναι βρώμικος, αλλά δεν πειράζει, εκείνη τους αγαπάει όλους και κάνει τον κλόουν, για να γελάσουν τα παιδιά τους.

Μονάχα ένα ικετεύει: να μην κουτσομπολέψουν τη δική της τη Μυρτώ. Έτσι γεννήθηκε, λυπημένη.

Περπατούσαν αγκαλιά με το παιδί και μετρούσαν τα' αστέρια κι έφαγαν αυτά που λέμε τα καλύτερα χρόνια βγάζοντας κουβάδες με νερό, για να μπορούν να ταξιδεύουν για πάντα τα πλοία που δεν άραξαν. Και ήπιαν όλα τα ξιτισμένα κρασιά και έβγαλαν τα σωθικά τους τραγουδώντας με παιδικίσιο παράπονο,

γι αυτό, άμα έκανε κανείς μια κίνηση για να τις χαϊδέψει, έκαναν ένα βήμα πίσω , σαν για να μη φάνε ξύλο.

Γι αυτό, αν τύχει και την αγαπήσεις, πρόσεξε πολύ πολύ πώς θα την αγκαλιάσεις: πονάει εδώ, κι εδώ κι εκεί κι εδώ κι εκεί.

Το ηλιοβασίλεμα ένωσε ένοχη για τις πράξεις της, τις σκέψεις, τις σχέσεις, τα χαμόγελα. Ένοχη για την αθωότητα, τα λάθη και τα πάθη. Κι έτσι ζωγραφισμένη βρέθηκε πάνω σ' ένα κόκκινο μπαλόκι, που ανεβαίνει, δε μιλάει, ανεβαίνει πάνω από την πόλη και φωνάζει μ' έναν κόμπο στο λαιμό: Η Κατερίνα είμαι μωρέ, πού στην ευχή είσαστε; Πού ρε;

Για μια στιγμή το μπαλόκι μένει ακίνητο.

Εκείνο που φοβόταν πιο πολύ ήταν μη γίνει ποιητής, αγναντεύει τη θάλασσα και απολησμονήσει.

Κι εκεί σε μια στιγμή είδε τη ζωή της: Πάει, αυτό ήταν. Χάθηκε μέσα σε κίτρινους ανθρώπους κι ανιστόρητους συμβιβασμούς. Άρχισε να γέρνει σαν την ιτιούλα στη στροφή του δρόμου. Και είναι το γαμώτο που δεν έζησε.

Μπροστά της απλώνονται ατέλειωτες ακρογιαλιές και δέντρα μέσα στη θάλασσα, ο έρωτας, αλλά έπρεπε πρώτα να τελειώνει με τα γουρούνια. Το μπαλόκι κατέβηκε, χαμήλωσε και από το ανοιχτό παράθυρο μπήκε μέσα στο σπίτι της.

Εδώ κανονικά ξεκουράζεται ο περιπλανημένος. Όχι όμως και η Κατερίνα. Να ακούγεται η φωνή της.

Έλα να σου πω, έλα πάρε με από δω. Πάμε να φύγουμε από δω μέσα.

Τα χέρια μου τρέμουν, σπάω συνέχεια τα πράγματα, έχουνε σπάσει τα νεύρα μου. Κάθε βράδυ, ενώ βουλιάζω σε κάποια θάλασσα, εγώ φυλάγομαι με βρόχινη ομπρέλα. Σ' όλες τις φωτογραφίες που τράβηξα στη γη

.....

Πάρε με λοιπόν από δω

Μόνο έξω στο δρόμο ανασαίνει ελεύθερα. Περπατάει στους δρόμους, φέρνει τον κόσμο άνω κάτω.

Η ελευθερία της είναι στις σόλες των αλήτικων παπουτσιών της.

Σεργιανάει ό,τι ώρα της γουστάρει.

Τα 4 σημεία του ορίζοντα: Επάνω. Κάτω. Δεξιά . Αριστερά.

Επάνω ο ουρανός και τα όνειρά μας , μας βγάζουν τη γλώσσα τους.

Κάτω η γη κι αυτά που μας σκοπεύουν. Δεξιά τράπεζες, καταναλωτισμός. Αριστερά το φάντασμα της Ρωσίας.

Στο ψιλικάτζίδικο της γειτονιάς δεν ξέρει τί να αγοράσει για να μη γίνει συνεργός. Και γράφει στον τοίχο: Από παντού μας την έχουν στημένη: αστυνόμοι παγιδευμένοι από το περίστροφο, οι γυναίκες παγιδευμένες από το φύλο τους, η δικαιοσύνη από τους νόμους, οι οργανώσεις από τις φράξιες, οι γιατροί από τα ηλεκτροσόκ.

Μ' ένα σάλτο, σαν σκίουρος, μας καλεί να πάμε μια βόλτα στο Ίλιον το βράδυ. Στο δρόμο μαγνητίζει το μάτι μας μια λεζάντα σε μεγάλο τοίχο: Δεν είναι προς κατανάλωση. Δεν είναι για συνεντεύξεις. Ποιός; Και παρακάτω: Η γλώσσα μας αλώθη: Έννοιες και λέξεις προδώσανε τον άνθρωπο. Η μαγεία των αριθμών μετατράπηκε στο εξευτελιστικό πόσα; Και: Αγαπάω με ερωτικό πάθος τον άνθρωπο. Για μένα θεός είναι η αλήθεια.

Σαν αντίλαλος που χτυπάει πάνω στον τοίχο ακούγεται η φωνή της: Κανείς δεν θα γλυτώσει. Θα βουλιάζουμε με 300 κατακόρυφα και βάλε, γλείφοντας, υπογράφοντας, ικετεύοντας και ουρλιάζοντας ξεφτιλισμένα ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ

Ένα κοπάδι από σπουργίτια την άκουσαν και ήρθαν και κάθισαν πάνω στα ηλεκτροφόρα καλώδια του ψυχιατρείου και τσάκιζαν τα μικρά τους κεφάλια, για δεν μπορέσανε να σώσουν το σπάνιο εκείνο είδος ανθρώπων, που είχανε για όραμά τους να γίνουν πουλιά και όσους δεν υπάκουσαν στις προσταγές των ουράνιων θείων και δεν άνοιξαν τα φτερά τους. Από μακριά τεχνοκράτες κυνηγοί παρακολουθούνε, από μακριά, μέσα από τους υπολογιστές, ψυχροί, ατάραχοι.

Κι ενώ νυχτώνει, ένας ολοστρόγγυλος, μαγιάτικος ήλιος κι ένας μεγάλος άνεμος σταυρώνονται στο κούτελό μας , ανακατεύοντας πολιτικά φυλλάδια, κιλά, χρόνια. Και πάλι η φωνή της διαπερνά το σύμπαν: Τα μάτια μου, πού' ναι τα μάτια μου; Πού' ναι; Για να της απαντήσει η γάτα

της. Το σύστημα, τ' άτιμο το σύστημα φταίει, που πολτοποιεί, Τα λεφτά που φτύνουν. Και

πάλι η φωνή της : Τα παιδιά, τι μεγάλα μάτια πού' χουν τα παιδιά? Και σαν ηχώ που χτυπάει στον απέναντι τοίχο: Μονάδες καταστολής, μονοπώλια, ο ιμπεριαλισμός ανάμεσά μας. Είμαι 3 χρόνια στην ουρά των ανέργων.

Νυχτώνει. Η Κατερίνα Γώγου, ένα ευαίσθητο αγρίμι, πετάχτηκε σαν σκίουρος, κάθισε πάνω σ' ένα κόκκινο μπαλόκι και μας κλείνει το μάτι. Η φωνή της ταξιδεύει χρόνια και φτάνει ως εμάς εδώ: Ένα ακόντιο, μια σφαίρα να χτυπήσει το σύστημα, που μας πολτοποιεί.

Θα 'ρθει καιρός που θ' αλλάξουν τα πράγματα
να το θυμάσαι Μαρία

Κοζάνη 25-6-2014

Γκουτζιαμάνη Γιάννα